Gradiva za muzej športa v Škofji Loki

Ohranimo dokaze o športni preteklosti na Loškem

Športna zveza Škofja Loka
Zavod za šport Škofja Loka
Odbor za muzej športa v Škofji Loki

Odbor za muzej športa v Škofji Loki; z leve Ivan Hafner, dr. France Štukl, Jože Stanonik, Boris Čajič, France Podnar, Marjan Luževič, Ivan Križnar, Peter Pipp, odsotna Biljana Ristić.

Muzejska zbirka o športu v Škofji Loki

Vse, kar ustvarjajo športniki in športni delavci danes in kar so ustvarili tisti pred nami, je pomembno za razumevanje družbenih razmer v posameznih zgodovinskih obdobjih. Če to zanemarimo, se odpovedujemo svoji kulturi in samim sebi. Škofja Loka ima bogato in zanimivo športno preteklost. Biseri, ki jo odlikujejo, nas silijo k zbiranju in varovanju te materialne zapuščine. Kar nekaj dragocenih gradiv in dogodkov pa je žal že uničenih in porazgubljenih, na primer: sokolski prapor avtorja Gvida Birolle, orlovski prapor arhitekta Jožeta Plečnika, načrti športnega parka na Visokem, opisi kopališč na območju občine Škofja Loka itd. Zavedajoč se problema in v skrbi, da se izguba gradiv, pomembnih za poznavanje naše zgodovine, ne bi ponovila, je Ivan Križnar, urednik knjige Sto let športa v občini Škofja Loka na strani 328 med drugim zapisal: » V tej knjigi pregled zgodovine športa v občini Škofja Loka ni popoln in ne dokončen. Je pa temeljno gradivo in dobra, široka osnova za nadaljnje raziskovanje«. Zato v teh vrsticah opozarjamo na potrebo po odprtju muzejske športne zbirke. Vemo, da bodo s takim projektom nastopile finančne, prostorske, organizacijske, strokovne in druge težave. Toda, rešitve so, le najti jih je treba, ali pa bo obveljala ugotovitev, ki pravi, »česar ne veš, tudi ne potrebuješ«.V ta namen sta na podlagi sklepa skupščine Športne zveze Škofja Loka (2010) izvršni odbor športne zveze in svet Zavoda za šport imenovala odbor za muzej športa. Dejavnosti članov odbora so: zbiranje športnih predmetov in pisnih gradiv; filmsko snemanje zaslužnih športnih delavcev in vrhunskih tekmovalcev; informiranje javnosti o pomenu odprtja in hrambe muzejske športne zbirke ter sodelovanje z Občino Škofja Loka, Loškim muzejem, Muzejskim društvom, Športno zvezo in Zavodom za šport Škofja Loka, z mediji, športnimi društvi in občani. Odzivi športne in širše javnosti na delo odbora so pozitivni. Pred nami je knjižica, v kateri člani odbora za postavitev muzejske športne zbirke predstavljamo del že zbranega gradiva, istočasno pa vabimo k sodelovanju vse, ki jim je blizu športna kultura v občini Škofja Loka.

Ivan Križnar

O delu odbora za muzej športa v Škofji Loki

Šport je zelo pomemben del splošne kulture naroda, saj vsestransko prispeva k človekovi osebni rasti in zdravi družbi kot celoti. Škofja Loka se lahko pohvali z izjemno bogato tradicijo športnega udejstvovanja, ki je ob športnih dosežkih tudi sicer močno vplivalo na celoten utrip življenja Ločanov. Ob odkrivanju zgodovine športa na Loškem izvemo marsikaj zanimivega o življenju v našem mestu v preteklosti, predvsem mlademu rodu pa ob dokumentiranih športnih zgodbah povemo, kako polno živeti tudi s športom. Odbor za muzej športa se je sestal na ustanovni seji dne 9. 2.2010. Sestavljajo ga Ivan Križnar, Ivan Hafner, Boris Čajič, Peter Pipp, France Podnar, Jože Stanonik, dr.France Štukl, Biljana Ristič (Loški muzej), Marjan Luževič (predsednik odbora) in Matjaž Bernik (tajnik odbora). Zelo dejaven sodelavec odbora je Pavel Dobovšek, ki z video kamero snema intervjuje z loškimi športniki. Člani odbora so dobri poznavalci zgodovine športa v Škofji Loki, z delom v odboru pa so pripravljeni prispevati k ureditvi muzejske zbirke o športu, ki nam bo v ponos. Imenovanje odbora sta potrdila Športna zveza Škofja Loka in Zavod za šport. Odbor si je zastavil temeljne cilje:

– pridobiti dokumente, predmete in gradiva o zgodovini športa v Škofji Loki;
– sodelovati v aktivnostih za pridobitev prostorov za muzej športa;
– skupaj s stroko Loškega muzeja zbrano gradivo predstaviti v muzeju športa;

S tako zastavljenimi cilji je odbor dobil načelno podporo župana, občinskega sveta in uprave Loškega muzeja. Temeljno vprašanje razstavnega prostora sicer še ni rešeno, občinska uprava pa obljublja, da bo zagotovila sredstva za ureditev ustreznih prostorov v sklopu muzeja na loškem gradu, upajmo, da že v letošnjem letu.

V Škofji Loki imamo 20 udeležencev olimpijskih iger, evropske in svetovne prvake ter olimpijske zmagovalce, 25 prejemnikov Bloudkovih priznanj za vrhunske dosežke in življenjsko delo na področju športa, vrhunske športne fotografe in slikarje o športu, trenerje in organizatorje športnih tekmovanj svetovnega ranga. Tu so tudi zasebni zbiralci športnih gradiv, opreme, pripomočkov, simbolov in orodij;pripravljeni so jih pokloniti muzeju, ki bo omogočil strokovno hrambo in ogled širši javnosti.

Do sedaj je za muzejsko zbirko o športu svoje predmete in dokumente prispevalo več kot 70 darovalcev, nekdaj uspešnih loških športnikov in športnic.

Ta gradiva in eksponate smo dolžni zavarovati pred izgubo in jih kot del naše kulturne dediščine ustrezno predstaviti. Zbrana gradiva so začasno hranjena v prostoru Zavoda za šport, seveda pa je bilo veliko gradiva zbranega in hranjenega v Loškem muzeju že ob obeležitvi 90-letnice in nato ob 100-letnici športa v Škofji Loki.

Zanimivi del pripovedi o zgodovini našega športa so tudi video posnetki pogovorov z veterani našega športa, olimpijci in zaslužnimi delavci v športnih organizacijah. Tudi teh je že skoraj štirideset, med njimi so intervjuji z desetimi od 20 loških olimpijcev. Marsikateri predmet, ki ga bomo pridobili za muzejsko zbirko, bo rešen morebitne pozabe ali celo izgube, v muzeju športa pa bo postal del zgodovinskega sporočila o življenju na Loškem.

Marjan Luževič,
predsednik odbora za muzej športa v Škofji Loki

Muzej športa – osrednja državna muzejska ustanova za varovanje kulturne dediščine slovenskega športa

Znano je, da so si slovenski športni delavci desetletja prizadevali za ustanovitev ustanove, ki bi strokovno skrbela za varovanje bogate dediščine slovenskega športa in njegove zgodovine. Najbolj odločna zahteva za ustanovitev muzeja športa je stara skoraj 70. let. Tako je bil v časopisu Polet 4. januarja 1945 na drugi strani objavljen naslednji poziv: *«Vsem telesno vzgojnim društvom. Da se ohrani spomin na veliko delo in uspehe slovenskega naroda na telesno vzgojnem polju v preteklosti, je FOS na svoji redni plenarni seji dne 8.decembra 1945 sklenil ustanoviti Muzej telesne vzgoje za Slovenijo. V tem muzeju bodo zbrani vsi prapori, značke, spominske listine in dokumenti nekdanjih društev in klubov, dalje vsi pokali, plakete, diplome, spomenice, znaki, kolajne in drugi spominsko pomembni znaki, ki si jih je priborilo društvo (klub), grupa njegovih članov, kot tudi odlikovanja posameznikov, če so bila stalno v lasti ali hranjenju društev. Zbrani pa bodo v tem muzeju tudi znaki itd., ki so jih priborili in hranili posamezniki in bi jih ti sedaj prostovoljno odstopili. Zato morajo vsa telesno vzgojna društva in aktivi:*

1. Pozvati vse posameznike, zasebnike – brez razlike ali so člani društev ali ne – da takoj izroče vse zgoraj naznačene in slične predmete, ki so bili last prejšnjih društev ali klubov. Sprejema pa naj se tudi vse predmete, ki bi jih na povabilo bili pripravljeni oddati posamezniki, ki so jih sami priborili in sami hranili.

2. Narediti seznam vseh predmetov, ki po gornji oznaki pridejo v poštev za omenjeni muzej in jih društvo že hrani in tistih, ki jih še pogreša. Ta seznam je poslati na FOS, Ljubljana Tabor, najkasneje do 25. januarja 1946. Zbrane predmete naj društva do nadaljnjega hranijo, za pogrešanimi pa poizvedujejo. V krajih, koder je bilo nekdaj več društev in klubov, naj društva sedaj predvsem zbirajo in poizvedujejo za predmeti društev in klubov, ki so bili na njih področju«.

Žal je že takrat kljub očitni volji ostalo zgolj pri željah in načrtih in za tovrstno dediščino so v glavnem skrbeli posamezni zasebni zbiralci in športni zanesenjaki, ki so se zavedali vrednosti dediščine slovenskega športa. Nekateri fragmenti te dediščine so našli svoj prostor v splošnih muzejih, kar potrjuje dejstvo, da sta šport in telesna kultura predstavljali pomembno sestavino življenja Slovencev v novejši zgodovini.

Javni zavod Muzej športa RS je bil končno ustanovljen, čeprav dokaj pozno, s sklepom vlade 20. aprila 2000. Zaradi administrativno tehničnih težav je preteklo precej časa, da je muzej postal z vpisom v sodni register tudi pravna oseba.Po prevzemu prostorov na Kopitarjevi ulici 4 je muzej začel z delom kljub pomanjkanju financ in prostorov ter kadrovski podhranjenosti. V prvi vrsti smo se posvetili zbiranju gradiva in pri tem uspeli v sorazmerno kratkem času ustvariti bogato zbirko iz večjih donacij in daril posameznikov. Prisluhnili so nam tudi športniki, ki so prispevali marsikateri predmet, vezan na njihove športne uspehe. Za vse to je bilo potrebno veliko terenskega dela, ki je padlo na ramena dveh delavcev. Pridobljeno gradivo je bilo potrebno popisati, kar je zahtevalo dosti časa, saj v muzeju v začetku delovanja nismo imeli niti enega računalnika in nobene druge tehnične opreme. Ker je muzej javna ustanova, mora biti dostopen vsem, ki jih zanima športna zgodovina. Zato smo v muzeju,ki je prostorsko sila omejen, na 100 kvadratih vendarle uspeli postaviti skromno, a zanimivo razstavo, ki naj bi bila zasnova nekoč večje stalne razstave o zgodovini športa na Slovenskem.Počasi so začeli prihajati obiskovalci in med njimi tudi veliko tujcev, kar nas je prepričalo da Slovenci nujno potrebujemo primeren osrednji športni muzej, ki bi v celoti predstavil slovensko športno zgodovino. Tako bi se tudi oddolžili športnikom in športnim delavcem, ki so z velikimi športnimi uspehi pomembno prispevali k prepoznavnosti naše dežele. Kljub nekaterim poskusom, da bi muzej vendarle prišel do primernejše lokacije in ustreznejših prostorov, pa smo bili doslej neuspešni. To nas ni motilo pri naši osnovni dejavnosti: zbiranju, evidentiranju, dokumentiranju in zaščiti pridobljenega muzejskega gradiva, ki danes šteje okrog 10.000 enot. Za to dediščino in njeno ustreznejše varovanje bo potrebno končno in prav kmalu poiskati primerno rešitev.

Dr. Iztok Durjava,
ravnatelj Muzeja športa Slovenije

V Loškem muzeju gradimo športni mozaik

Škofja Loka je eno od najstarejših in najlepše ohranjenih slovenskih srednjeveških mest, poznana predvsem po izjemno bogati kulturni dediščini ter dolgi in uspešni športni tradiciji. Ker sta med našimi temeljnimi muzealskimi nalogami tudi ohranjanje in predstavitev nesnovne in premične dediščine, se v Loškem muzeju skupaj z Odborom za muzej športa pri Športni zvezi s skupnimi močmi pripravljamo na vzpostavitev stalne muzejske zbirke športa na Loškem. Pri tem se soočamo s pestrostjo športnih panog in številnimi domačimi vrhunskimi športniki, ki s svojimi dosežki ne sodijo samo v slovenski vrh, ampak so se uvrstili tudi na zemljevid najboljših dosežkov evropskega in svetovnega smučanja.

Velika zahvala gre v tem trenutku vsem, ki predano in vzorno pomagajo pri zbiranju gradiva in tako sooblikujejo že nekoliko težko pričakovano zbirko. V Loškem muzeju smo v bogat športni mozaik doslej prispevali že posamezne manjše razstave: *Od zimskih spustov do olimpijskih krogov – loški zimski olimpijci in zmagovalci Pokala Loka (2012), Bele strmine, ki vabijo – Kratka zgodovina smučanja na Loškem (2013), Smučke na noge – Portreti vrhunskih športnikov: Boris Strel, Jože Kuralt, Darja Porenta, Lea Ribarič (2015)*. Z njimi smo osvetlili le del zimskih športov, predvsem alpsko smučanje in skoke.

Zavedamo se, da je kljub že nekajletnim prizadevanjem pred nami še veliko dela. Prepričani smo, da bomo loško športno tradicijo z oblikovanjem nove stalne zbirke in prirejanjem občasnih razstav najbolje približali mlajšim generacijam nadebudnih rekreativcev in tekmovalcev, starejšim obiskovalcem obujali spomine na pretekle čase in dali pečat naši športni zgodovini ne le na lokalni ravni, ampak tudi v slovenskem prostoru.

Jana Mlakar, direktorica Loškega muzeja

Pomen športne zbirke za poznavanje loške zgodovine

Škofja Loka se upravičeno ponaša z nazivom Mesto – muzej. Sodi med arhitekturno najbolje ohranjena srednjeveška mesta na Slovenskem in tudi med naša najbolj prepoznavna ter zgodovinsko obdelana mesta, tako na področju spomeniškega varstva, muzejske in arhivske stroke kot tudi po prispevkih o njeni zgodovini v strokovni literaturi. Zavest o raziskovanju in ohranjanju preteklosti se je med loškimi razumniki porodila že v 30-letih 20. stoletja v pripravah na obrtno-industrijsko razstavo leta 1936. Rezultat dela t.im. profesorskega ceha so bili nastanek muzejskega društva in iz društva nastalih muzeja in zgodovinskega arhiva ter kasneje zbornika Loški razgledi. V teh ustanovah in edicijah je zbrano bogastvo o loški preteklosti. Škofja Loka ima bogato kulturno zgodovino, Ločani se ponašamo tudi z vsestransko športno zgodovino, ki sega celo v srednjeveške čase. Šport Škofjo Loko promoviral v svetu, in tudi vzgajal domoljubne in zdrave občane. Tudi za zgodovino športa na Loškem sta bila v bližnji preteklosti pomembna dva dogodka: praznovanje 90- in 100-letnice športne dejavnosti v občini Škofja Loka. Rezultat teh dveh obletnic niso bile le razstave in zborniki, temveč tudi ustanovitev iniciativnega odbora za muzej športa leta 2010. Odbor sestavljajo športni delavci, ljubitelji športa, predstavniki muzejske in arhivske stroke. Podobno, kot so si člani muzejskega društva pred 2. svetovno vojno zadali nalogo, da zberejo pričevanja o širši loški preteklosti, tako tudi iniciativni odbor zbira materialne in dokumentarne dokaze o športnih dogajanjih v preteklosti in sedanjosti. Seznam predmetov in dokumentov, ki jih je odbor dosedaj zbral in jih predstavlja v tej publikaciji, zagotavlja, da bo tudi zbirka o športu na Loškem, še en dokaz o bogati loški zgodovini, tokrat o športu kot pomembnem delu splošne kulture naroda. Zbirka bo na ta način bistveno pripomogla k ohranjanju vedenja o športnih dogodkih na Loškem, o naših športnikih, društvih, klubih, društvenih delavcih, športnih objektih, hkrati pa bo tudi omogočila mladim športnikom, da se s svojim športnim udejstvovanjem in rezultati trajno vpišejo v loško zgodovino.

Franc Podnar

Gradiva športnikov, predmetov in gradiv v zbirki za muzej športa

Knjižica, ki je pred nami, bralcu tudi v sliki predstavi del zbirke za muzej športa. Vsaka fotografija ima svojo zgodbo, razvrščene pa so po času pridobivanja in ne po vrednosti ali pomenu dogodka. Največ fotografij so prispevali Peter Pipp, Ivan Križnar, Marjan Luževič, Gašper Zakotnik in darovalci predmetov za zbirko. Predstavljeni predmeti so le del nastajajoče zbirke, odbor za muzej športa pa pričakuje, da bo tudi ta publikacija vzpodbuda k nadaljnjemu zbiranju gradiv za muzejsko zbirko o športu.

Razstava eksponatov 2014 – predstavitev pridobljenih predmetov in gradiv v letu 2013

Razstava 2013 – posebno mesto je imela zbirka predmetov o smučarski karieri Miloša Mlejnika starejšega.

Razstava 2012 – prvi podarjeni predmeti iz zgodovine športa v Škofji Loki

Videoposnetki pogovorov s športniki in športnimi delavci v Škofji Loki

Filmski zapisi pogovorov so dragocen dokument, ki najbolje ohranja in vedno znova oživlja podobo intervjuvanca. V odboru za muzej športa smo se dogovorili, da skušamo pred pozabo časa ujeti predstavnike različnih športov od obdobja pred 2. vojno pa vse do danes. Vse posnetke je pripravil Pavle Dobovšek, scenarij za posnetke in pogovore pa so pripravili Jože Stanonik, Matjaž Hafner, Gašper Zakotnik, Peter Pipp, Ivan Križnar in Marjan Luževič.

1. Janez Gašperšič, Miloš Mlejnik (Gašper Zakotnik)
2. Stane Grahek, Adi Pretnar (Matjaž Hafner
3. Albina Grundner (Ivan Križnar)
4. Franc Novinc (Ivan Križnar)
5. Franc Kemperle, Gašper Zakotnik, Stane Stanonik (Gašper Zakotnik)
6. Stane Kranjc (Marjan Luževič)
7. Pavle Šegula (Jože Stanonik)
8. Janez Šter (Marjan Luževič)
9. Jaro Kalan (Matjaž Hafner)
10. Srečko Tušar (Jože Stanonik)
11. Ivan Križnar (Marjan Luževič)
12. Lojze Benkič (Jože Stanonik)
13. Ivan Hafner (Marjan Luževič)
14. Matic Osovnikar (Marjan Luževič)
15. Boris Strel (Pavle Dobovšek)
16. Brigita Langerholc (Pavle Dobovšek)
17.- 18. Sk Alpetour – fotografije
19. Dirke po Loki 1971 (Peter Pipp)
20. Janez Paulus – dirke po Loki (Peter Pipp)
21. Zvočni posnetek pogovora s Stanetom Kranjcem (Nejc Jemec)
22. Matic Osovnikar v Osaki 2006
23. Nina Bednarik (Marjan Luževič)
24. O rokometu - Jože Stanonik, Dušan Čater, Peter Pipp
25. Jože Galof (Marjan Luževič)
26. O zgodovini košarke – Peter Kafol, Ivan Hafner, Boris Čajič
27. Videofilmi o zgodovini SK Alpetour
28. Jože Stanonik (Marjan Luževič)
29. Majda in Sašo Bertoncelj (Ivan Križnar)
30. Sašo Bertoncelj - na svet. pokalu v Dohi
31. Tone Pogačnik (Ivan Križnar)
32. Špela Bračun, Anja Kalan (M. Hafner)
33. Nataša Bokal (Jaro Kalan)
34. Janez in Tone Pevc (Ivan Križnar)
35. Hude Majda in Andrej (Ivan Križnar)
36. Nejc Brodar (Marjan Luževič)

Zapisi intervjujev z veterani loškega športa

Z veterani loškega športa se je pogovarjal Ivan Hafner, ki je leta spremljal njihovo športno pot. V zapisu izčrpnih pogovorov je mogoče najti veliko zanimivih osebnih izpovedi o položaju športa in športnika v njihovem času, kot tudi o njihovih dosežkih. Njihove športne zgodbe so tudi dragocen prispevek k poznavanju zgodovine Škofje Loke.

Ivan Hafner je prispeval zapise pogovora s športniki veterani. To so: Bojan Buden, Ivan Hafner, Janko Demšar, Slavko Fojkar, Matjaž Hafner, Pavle Jereb, Janez Kalan, France Megušar, Janez Rant, Ivan Breznik, Stane Stanonik, Valentin Zaletel.

Seznam eksponatov in dokumentov za muzej športa v Škofji Loki

št.	naziv eksponata	darovalec	datum prejema
1.	Osebni dokumenti o športu	Urh Kalan	10.8.2011
2.	Knjižica o Sokolu	Franc Rebec	2.9.2011
3.	Skulptura v kamnu	Ivan Križnar	25.9.2011
4.	Predmeti Strel.dr.Škofja Loka	Janko Demšar	1.12.2011
5.	Alpske smuči Kneissl	Janez Kalan	1.12.2011
6.	Dres in čevlji za plezanje	Lucija Franko	18.1.2012
7.	Tekaški dres in številka	Nejc Brodar	18.1.2012
8.	Knjiga - Pavle Šegula	PD Škofja Loka	24.1.2012
9.	Pokal in pripomočki za plezanje	Maja Vidmar	27.1.2012
10.	Dres, lopar in pokal	Mateja Pintar	4.2.2012
11.	Plezalke,DVD in slika	Natalija Gros	17.2.2012
12.	Oprema padalca in pokal	Tone Svoljšak	20.2.2012
13.	Krplje in smuči	neimenovani	20.2.2012
14.	2x kopalke in kapa za tekmovanje	Anja Čarman	21.2.2012
15.	Tekmovalni dres in šprinterice	Tina Murn	21.2.2012
16.	Tri kolajne z velikih tekem	Primož Kopač	27.2.2012
17.	Tekmovalni dres, hlače,trakovi	Sašo Bertoncelj	27.2.2012
18.	Tekm. dres, startna številka2x	Tomas Globočnik	27.2.2012
19.	Pokal Janeza Peternela	Gim. Škofja Loka	27.2.2012
20.	Predmeti in slike o Sokolu	Albina Grundner	28.2.2012
21.	Tekmovalni dres	Brigita Langerholc	15.3.2012
22.	2x smuči, palice, nahrbtnik	Jurij Žagar	23.3.2012
23.	Skakalne smuči S.Bradla	Franc Novinc	27.3.2012
24.	Snežna deska, štart.številka	Jure Hafner	27.3.2012
25.	Obleka za prosto letenje	Stane Kranjc	5.4.2012
26.	Pokal Ivanu Hafnerju	Urša Ažman	27.5.2012
27.	Plaketa Sv. Save J.Peternelu	Ivan Križnar	19.6.2012
28.	Članska izkaznica	Janez Šter	18.9.2012
29.	Štafetne palice Ob žici;6x	Ivan Križnar	20.9.2012
30.	Smučka, štartna številka	Nina Bednarik	6.11.2012
31.	Pokali, lopar, dres,plakete	Andreja Dolinar	28.11.2012
32.	Knjiga o telovadbi	Janez Plantarič	18.12.2012
33.	Štartne številke, 4x	Ivo Čarman	19.12.2012
34.	2 kopji,2 medicinki	Fakulteta za šport	9.1.2013
35.	Tekm.dres, številka, DVD	Matic Osovnikar	18.1.2013
36.	Tekmovalna sablja	France Štukl	20.1.2013
37.	Knjiga o rokometu	Dušan Čater	24.1.2013
38.	2x pokal, usnjena čelada	Drago Frelih	24.1.2013
39.	Knjiga o košarki	Boris Čajič	5.3.2013
40.	Pokali, daljnogledi, pištola, obleka	Pavel Jereb, SD Kop.	18.3.2013
41.	Pokali, medalje, priznanja	Jano Rant	14.4.2013
42.	Pokali, slika, utež, pas	Slavko Fojkar	19.5.2013
43.	Majici, tekmov.dres	Ivan Hafner	18.4.2013
44.	Pokali, priznanja	Ivan Breznik	22.5.2013
45.	Brošura, slike	France Megušar	22.5.2013
46.	Pokali, plakete	Bojan Buden	22.5.2013
47.	Plakete, priznanja, značke	Srečko Tušar	15.6.2013
48.	Dresi – košarka 1955	Ivan Hafner	17.12.2013
49.	Smuči Elan in palice	Marjan Kalamar	3.7.2013
50.	Knjiga ob 25.letnici Sokola	Ivan Berčič	21.12.2013
51.	Dres (majica), 2 kosa	M.Gaber, J.Dolenec	26.3.2013
52.	Pokal odbojka Trim	Tone Pevc	17.3.2014
53.	Dres, kapa, start.številka	Nataša Bokal	18.3.2014
54.	Tekmovalni čevlji, start.štev.	Špela Bračun	18.3.2014
55.	Pokali (8 kom.), plakete (2 kom)	ŠŠD Janez Peternel	20.3.2014
56.	Pokali (4 kom.), medalje (3 kom)	Josip Juraja	23.3.2014
57.	Vzorci medalj, značke, zastavice	Gašper Zakotnik	14.4.2014
58.	Knjiga o Bloudk.nagradah	Ivan Križnar	10. 9.2013
59.	Ine Bizjak-2 sliki	Martin Bizjak	10.5.2014
60.	Pokal Loka –bilteni 1973-2014	Gašper Zakotnik	8.8.2014
61.	Vetrovka, dres SK Transturist	Gašper Zakotnik	8.8.2014
62.	Smuči-10 kosov+3 pari smuč.čev.	Bojan Žbogar	10.6.2014
63.	Plaketa ASK 1940 +1941 (2 kom)	Jana Hafner	2.8.2014
64.	Smuči in palice	Rudi Kožuh	19.9.2014
65.	Zapisniki o košark.turnirju1974	Boris Čajič	2.12.2014
66.	Bloudkova in občin. plaketa	Janek Kalan	10.1.2015
67.	Smuči – sedem parov	Janek Kalan	10.1.2015
68.	Dres Jožeta Kuralta	Aci Novinc	9.2.2015
69.	Pokali – 8 kom.	Urška Bizjak	10.2.2015

Gradivo v zbirki za muzej športa

Knjižica, ki je pred nami, bralcu tudi v sliki predstavi del zbirke za muzej športa.Vsaka fotografija ima svojo zgodbo, razvrščene pa so po času pridobivanja in ne po vrednosti ali pomenu dogodka. Največ fotografij so prispevali Peter Pipp, Ivan Križnar, Marjan Luževič, Gašper Zakotnik in darovalci predmetov za zbirko. Predstavljeni predmeti so le del nastajajoče zbirke, odbor za muzej športa pa pričakuje, da bo tudi ta publikacija vzpodbuda k nadaljnjemu zbiranju gradiv za muzejsko zbirko o športu.

Knjigo je muzeju podaril vnuk Iva Berčiča.

Sokolica Albina Grundner s sokolsko čepico

Albina Grundner – živa legenda telovadbe na Loškem

Slavko Fojkar – leta 1973 državni prvak Jugoslavije in desetkratni slovenski prvak v dviganju uteži

Jano Rant – duša namiznega tenisa v Škofji Loki; priznanja pa je prejel tudi kot odličen nogometaš.

NK Triglav Kranj 1966, 1.slovenska liga – štirje Ločani: Poljanec Peter, Bohinc Janez, Hribernik Feliks, Rant Jano

Andreja Dolinar

Andreja Dolinar – začetnica nam. tenisa med paraplegiki, udeleženka štirih olimpijskih iger in evropska prvakinja

Mateja Pintar

Mateja Pintar, naša najuspešnejša igralka namiznega tenisa; tekmovalni dres s paraolimpiade v Atenah 2004, kjer je osvojila 1. mesto; lopar s paraolimpiade v Pekingu (2008), kjer je dosegla 3. mesto.

Jure Dolenec

Jure Dolenec in Matej Gaber, najboljša rokometaša v zgodovini loškega rokometa sta muzeju podarila dres s svetovnega prvenstva v Španiji 2013, kjer se je slovenska ekipa uvrstila na 4. mesto.

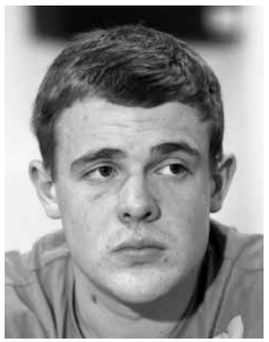

Matej Gaber

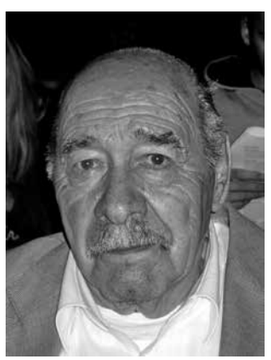

Srečko Tušar

Srečko Tušar – zlati znak PZJ za dolgoletno delo pri planincih

Akad. slikar Franc Novinc je podaril smuči, s katerimi je nekoč skakal Sepp Bradl. Leta 1979 je bil Franc Novinc udeleženec odprave, ki je osvojila Mount Everest.

Stane Krajnc je eden od pionirjev prostega letenja z jadralnim zmajem in kasneje jadralnim padalom.Je prvi slovenski BASE skakalec. V svojem podjetju Atair je izdeloval opremo za proste letalce, padala za skoke iz letal in še izdeluje wingsuite(obleka –krilo). Eno takih oblek je podaril muzeju športa.

Janez Peternel s pokalom za zmago na dirki Po Srbiji, ki ga hranimo v naši zbirki.

Kraljevina Jugoslavija je Janezu Peternelu kot najboljšemu kolesarju leta 1941 podarila Orden Svetoga Save.

Ivan Hafner Lorencov je bil tik pred vojno zadnji prejemnik pokala dr. Antona Korošca za najboljšega smučarja; leta 1941 je prejel zlato plaketo ASK za zmago v slalomu

Ivan Hafner Lorencov

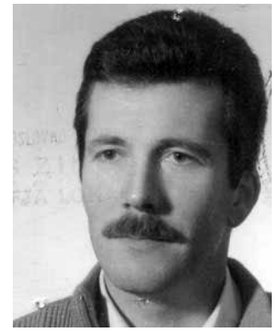

Prehodni pokal za najboljšo ekipo v odbojki v letih 1972,73,74; to je prvi pokal odbojkarskega kluba Trim, predhodnika odbojkarskega kluba Lubnik Škofja Loka. Pokal je hranil prvi predsednik kluba dr. Janez Pevc, njegov sin Tone pa ga podarja muzejski zbirki o športu v Škofji Loki.

Skulptura kiparja Pavla Hrovatina, darilo Športnega združenja iz Trsta odbojkarskemu klubu Termo-Lubnik Škofja Loka ob njegovi 20- letnici.

Kalan Urh (z žogo) je bil v predvojnem času in nekaj let po vojni dober nogometaš.

V letih 1949 -1950 je Urh vodil gradnjo koče na Starem vrhu; iz Urhovega dnevnika gradnje.

Startna številka iz Areja in smučka z olimpijskih iger v Torinu 2006

Nina Bednarik je bila v zadnjih letih najboljša slovenska smučarka prostega sloga.

Primož Kopač, smučarski skakalec

Plaketa OKS Primožu Kopaču za udeležbo na OI v Albertvillu; srebrna medalja z mladinskega svetovnega prvenstva; bronasta medalja z Univerzijade 1995 v Fukuoki na Japonskem.

Tekmovalni dres iz Torina

Nejc Brodar, najboljši loški smučarski tekač, udeleženec olimpijskih iger v Torinu 2006

Košarkarji prve generacije iz leta 1955

Dresi košarkarjev

Tekmovalec v biatlonu Tomas Globočnik, ki je trikrat stal na stopničkah svetovnega pokala; startna številka na olimpijskih igrah v Salt Lake Cityju; startna številka z njegovega zadnjega tekmovanja (2003) v Ostersundu.

Iz zbirke večkratnega prvaka v strelstvu; jopič strelca in malokalibrska pištola

Drago je dirkal še z usnjeno čelado.

Tekmovalni dres Matica Osovnikarja s svetovnega prvenstva v Osaki, kjer je bil edini belec v finalu teka na 100 m.

Pavel Jereb, Strelska družina Kopačevina

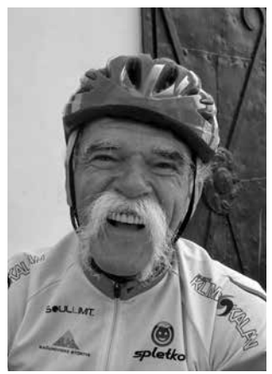

Drago Frelih, vrhunski kolesar, večkratni državni prvak v letih 1972-83

Matic Osovnikar

Natalija Gros; bila je prva loška športna plezalka, ki je postala mladinska svetovna prvakinja in ena najboljših športnih plezalk zadnjih let, zmagovalka tekem svetovnega pokala v prostem in balvanskem plezanju.

Svetovna prvakinja v športnem plezanju je za sezono 2007 postala tudi Maja Vidmar.

Brigita Langerholc Žager – državna rekorderka in udeleženka dveh olimpijski iger v teku na 800 m; tekmovalni dres vrhunske atletinje z olimpijskih iger v Pekingu leta 2008.

Iz bogate zbirke pokalov ŠD Janez Peternel, med njimi najbolj dragocena Bloudkova plaketa iz l. 1969

prof. Ivan Križnar, leta 1962 ustanovitelj športnega društva na gimnaziji

Leta 1969 je Tone Pogačnik prejel zlato značko za delo v športu z mladino.

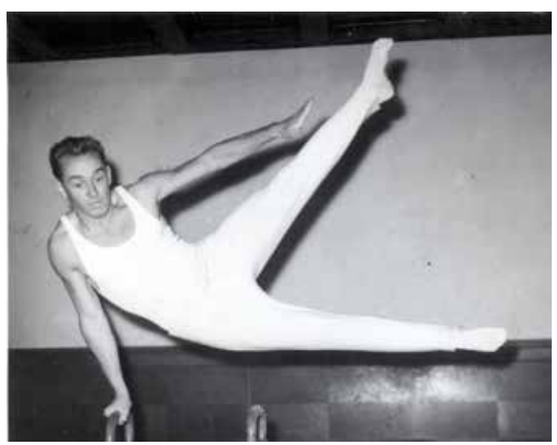

Tone Pogačnik je bil prvi loški telovadec, ki se je leta 1955 uvrstil v slovensko reprezentanco.

Tekmovalni čevlji za smuk Špele Bračun, ki je bila v letih 1996 -2002 večkratna državna prvakinja in stalna udeleženka tekem svetovnega pokala

Špela Bračun

Nataša Bokal

Del športne opreme Nataše Bokal, najuspešnejše loške smučarke, ki je v svetovnem pokalu tekmovala v letih 1990 -2003. Njen največji uspeh je bila srebrna medalja na svetovnem prvenstvu 1991 v Salbachu. V slalomu je zbrala 60, v veleslalomu pa 17 uvrstitev v najboljšo trideseterico na tekmah svetovnega pokala.

Sašo Juraja

Pokal državnega prvaka v duatlonu, ki ga je leta 1999 prvič osvojil Sašo Juraja, so muzeju podarili njegovi starši.

Plaketo Stanka Bloudka je prejel leta 1972, leto kasneje pa malo občinsko plaketo.

Kalan Franc, prvi vodja aktiva športnih učiteljev v Škofji Loki in eden od utemeljiteljev športa mladih v Škofji Loki

Medalje zmagovalcem Pokala Loka so v 38 letih večkrat dobile novo obliko in videz

Zastavice za vratca na olimpijskih igrah v Sarajevu leta 1984

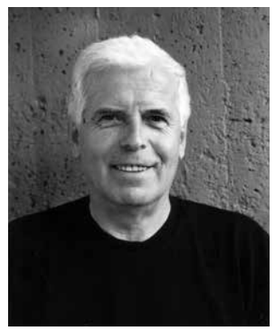

Gašper Zakotnik je bil trener, vodja smučarskega centra Stari vrh in eden najbolj zaslužnih mož za uspehe smučarskega kluba Alpetour.

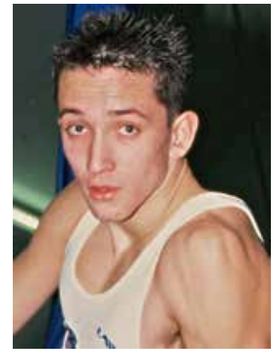

Sašo Bertoncelj, po Miru Cerarju naš najboljši telovadec na konju, leta 2012 in 2013 zmagovalec svetovnega pokala

Telovadni dres Saša Bertonclja

Urška Bizjak, v zadnjem desetletju najuspešnejša med loškimi rekreativnimi športnicami

Iz bogate zbirke Urškinih priznanj

Aci Novinc, dolgoletni smučarski trener in ustanovitelj Rovtarjev

Iz svoje zbirke o smučanju je muzeju podaril tekmovalni dres Jožeta Kuralta.

Loški športniki in športni delavci, ki jih ne bi smeli pozabiti

Predvsem mlajši rodovi v našem športu mnogih starejših loških športnih trenerjev, organizatorjev in delavcev kot tudi športnikov ne poznajo. Prav bi bilo, da se jih ne pozabi, saj so pustili zelo pomembno sled svojega dela v športu. Ker je o njihovem delu malo gradiv, želi odbor tudi s priloženimi zapisi vzpodbuditi javnost k odkrivanju morebitnih novih virov, kar je tudi sicer namen te publikacije. Tudi izbor oseb, ki se jih v tem zapisu posebej spominjamo, bi bilo nedvomno mogoče razširiti s še marsikaterim imenom, to pa ostaja naš skupni dolg za prihodnja leta.

Ivan Dolinar (1840-1886)

Rodil se je v Škofji Loki, Spodnji trg št. 2. Že kot mlad fant je odšel v Trst. O njegovi dejavnosti v Trstu sta največ pisala velika prijatelja Škofje Loke in ugledna športna ter kulturna delavca Bojan Pavletič in Mario Šušteršič. Bojan Pavletič je v knjigi Tržaški Sokol in njegov dolgi let med drugim zapisal, da je Dolinarjevo delo imelo izreden pomen za tedanje politično in narodno življenje primorskih Slovencev. Še zlasti odmevna je bila ponovna ustanovitev telovadnega društva Sokol, l. 1882. Mario Šušteršič pa je v knjigi Sto let športa v občini Škofja Loka dodal, da je Ivan Dolinar v Trstu delal kot časnikar, urednik, politik, slikar in sokol vse do svoje smrti. Na rojstni hiši so mu prijatelji in somišljeniki v zahvalo za opravljeno delo na Tržaškem odkrili l.1887 spominsko ploščo z naslednjim besedilom: *Tu se je rodil dne 26. 8. 1840 Ivan Dolinar, slovenski boritelj na Primorskem. Preminol v Trstu dne 6. 6. 1886. Postavili rodoljubi 1887.*

Prof. dr. Fran Jesenko (1875-1932)

Škofja Loka z okolico je dala kar nekaj ljudi, ki so se z delom in dosežki izkazali in vplivali na razvoj slovenske in evropske športne kulture. Med njimi se s ponosom spominjamo zaslužnega profesorja, znanstvenika naravovarstvenika, rodoljuba in športnika dr. Frana Jesenka. Med drugimi so velikanske njegove zasluge za razvoj in napredek smučanja, planinske kulture in varovanja naravnega okolja. Na Dunaju je študiral naravoslovje in se usposobil za poučevanje botanike, zoologije, mineralogije in kemije. Govoril in pisal je nemško, švedsko, francosko, italijansko, češko, hrvaško in srbsko ter razumel rusko, angleško in norveško. Ko je prišel na ljubljansko univerzo, je postal eden najbolj vnetih zagovornikov in borcev za uresničitev narodnega parka v Dolini Triglavskih jezer. Že 1924. leta je bila Dolina Triglavskih jezer razglašena za Alpski narodni park. Fran Jesenko je bil med pionirji modernega smučanja, prvi predsednik Smučarske zveze Jugoslavije, soborec za gradnjo Bloudkove smučarske velikanke v Planici, organiziral je planinske pohode in pohode na smučeh (turno smučanje) ter organiziral dejavnosti gorske straže.

Ivan Križnar

Marijan Masterl (1917 – 2003)

Mlajši rodovi loških športnikov ne vedo kdo je bil Marijan Masterl, kot rojenega Ločana pa ga dobro poznajo starejše generacije, saj je v svojem ustvarjalnem življenju na različnih področjih tudi na Loškem pustil pomembne sledi.

Rojen leta 1917 je Marijan odraščal v Puštalu, po osnovni šoli pa je šel v Ljubljano v gradbeno šolo in se tu tudi zaposlil. Njegova ljubezen so kmalu postale tudi gore in smučanje. Kot član Alpinističnega kluba Skala se je že pred vojno uveljavil kot odličen fotograf. Med 2.vojno se je vključil v odporniško gibanje, kjer je deloval predvsem pri gradnjah partizanskih tehnik. V januarju 1945 je bil udeleženec smučarskih tekem v Cerknem, kjer je v veleslalomu dosegel 3. mesto, sicer pa z odličnimi fotografijami opremil knjižico o tem tekmovanju. Po končani vojni se je zaposlil v ministrstvu za gradnje in sodeloval v različnih obnovitvenih delih. V letih 1954-58 je bil direktor podjetja Tehnik, v tem času pa je izdelal tudi prvi urbanistični načrt za razvoj Škofje Loke. Po letu 1958 je do upokojitve delal v bančnih institucijah v Ljubljani kot strokovnjak za oceno investicij, med katerimi so bili njemu predvsem blizu načrti za razvoj turistične infrastrukture. Iz delcev arhivskih gradiv, ki smo jih prejeli od njegovih svojcev, je videti, da je bil Marijan Masterl, sicer visoki bančni uslužbenec, vseskozi tudi velik ljubitelj in poznavalec slovenskih alpskih pokrajin, ki jih je prehodil, spoznaval ljudi, jih opisoval, ob tem pa snoval načrte o njihovem razvoju v turistične smučarske centre. Pripravljal je strokovne študije o pogojih za razvoj smučarskih središč od Kranjske gore, Vršiča, Pokljuke, Krvavca, Loškega pogorja, Soriške planine, Pece, Pohorja, Raduhe, vse do Savinjskih Alp. Vsa našteta področja je prehodil, na njegovih strokovnih ogledih na terenu pa mu je družbo marsikdaj delal prijatelj Tone Mlakar, ki mu je bil kot arhitekt in fotograf odličen partner na njunih strokovnih poteh. Mnogi načrti so sicer ostali v predalih, še danes pa so zanimivo gradivo, ki kaže veliko ljubezen Marijana Masterla do gorske narave, ljudi, ki v njej žive, kot tudi njegov entuziastični trud za razvoj smučarskega turizma v Sloveniji. Vsekakor lahko ugotovimo, da bi v današnjih časih hude krize, ki jo doživljajo slovenska smučarska središča, še kako potrebovali strokovnjaka, kakršen je bil Marijan Masterl.

Marjan Luževič

Mima Balderman (1915 – 2014)

S spoštovanjem lahko rečemo, da je bila Mima osrednja osebnost pri organizaciji ženske telovadbe v okviru telovadnega društva Partizan v Škofji Loki. 45 let svojega življenja je darovala telovadni vzgoji deklet.

Mima Balderman je prva začela s taborjenji loških telovadcev v Baški.V pomoč ji je bil brat Rudi, sicer ravnatelj Gumarske šole v Kranju. Sodelovala je v skupini za postavitev koče na Starem vrhu. Njena zasluga je, da koče niso zgradili na Grebljici, kot je bilo najprej zamišljeno. Na občinski upravi je izposlovala dokument, ki je določil gradnjo na sedanji lokaciji. Z vrsto mladink orodnih telovadk je gostovala v vseh pomembnih telovadnih središčih Slovenije in tedanje Jugoslavije ter dosegla visoke uvrstitve.

Mima je bila tudi zvezna sodnica ženskih tekmovanj Jugoslavije v orodni telovadbi.

Njen prispevek k razvoju športa v Škofji Loki je v zgodovini Telovadnega društva Partizan zapisan kot zgled, kaj zmore človek dati mladim, če jih ima neizmerno rad. Poslovila se je v častitljivi starosti 99 let.

Veterani loškega Partizana (posneto leta 2006) – stojijo z leve: Benedik Rudi, Kalan Janez, Hude Janez, Sedej Teja (por. Gluhodedov), Hude Andrej, Stanonik Jože, Franko Andrej, Grundner Albina, Škrlj Cvetka (por. Žagar), Hude Majda, Pivk Franc, Čelik Marta (por.Balantič), Osovnikar Stane, Pogačnik Tone, Križnar Ivan
Sedijo spredaj z leve: Marguč Julija (por.Jenko), Balderman Mima, Pogačnik Vera (por. Hartman), Dagarin Mara (por.Pustovar).

Andrej Franko
se je rodil 3. decembra leta 1928. Imel je deset let, ko so ga starši vpisali v telovadno društvo Orel na Spodnjem trgu, sedaj Loški oder. V času okupacije sta organizirana telovadba in šport v Škofji Loki zamrla. Leta 1944, ko Andrej še ni imel 16 let, so ga Nemci, skupaj z očetom, vključili v skupino 50 talcev v Škofji Loki. Po čudnem naključju je ostal živ, a odpeljali so ga v begunjske zapore in nato v nemško delovno taborišče. Po končani vojni je bil Andrej med ustanovitelji Fizkulturnega društva Škofja Loka. To se je najprej preimenovalo v Športno društvo Škofja Loka, leta 1952 pa v Telesnovzgojno društvo Partizan Škofja Loka. V novi organizaciji so telovadci Sokola in Orla združili moči in nadaljevali delo v dobrih odnosih.

V tem času je bil Andrej Franko med pomembnimi nosilci športnega gibanja, najprej tekmovalec in vaditelj, nato pa vrsto let trener, sodnik, organizator in predsednik društva Partizan. Njegovi športi so bili: nogomet, orodna telovadba in smučanje. Kot izkušen vaditelj je pogosto opozarjal na nevarnosti zgodnje specializacije in velike obremenitve vadečih. Svoje stališče je pojasnil takole: »Jaz sem otroke vedno najprej učil osnov, kasneje pa so se sami usmerili v določen šport.« Andrej Franko, čeprav športnik od nog do glave, je bil osebno zelo umirjen. Njegova velika želja je bila, da bi vsi Ločani, zlasti mladi, redno prihajali v telovadnico ali na igrišče in tam začutili, kaj je šport ter športna družabnost. Svoje razmišljanje je pojasnil takole: »Vem, da se mi ta želja ne bo nikoli uresničila, pa kljub temu želim, da bi se.«

Poleg strokovnega in organizacijskega dela v telovadnem društvu in smučarskem klubu je Andrej aktivno sodeloval pri gradnji športnih objektov v Škofji Loki; takoj po vojni je bil zadolžen za obnovo in ureditev sokolskega doma; sodeloval je pri gradnji smučarske koče na Starem vrhu in planinske koče na Lubniku; udarniško je delal pri urejanju smučarskih prog na Starem vrhu; dal je pobudo in aktivno sodeloval v akcijah za samoprispevek in gradnjo športnih objektov (dvorana Poden, igrišča …). Andrej je bil vedno dobronameren.Vsi Ločani so ga poznali in mu priznali zasluge na področju telesne kulture. Za svoje delo je prejel različna priznanja, med drugimi Zlato listino Občine Škofja Loka in Športne zveze Škofja Loka za dolgoletno delo v športu, leta 2004 pa Bloudkovo plaketo za življenjsko delo.

Ivan Križnar

Bizjak Dominik (1914-1976)
Dominik je ves svoj prosi čas posvetil telovadbi. Že kot otrok je prišel v sokolski dom na Mestnem trgu v Škofji Loki. Tam je spoznal odličnega telovadca, vaditelja in učitelja Rudolfa Horvata. O njem starejši Ločani še danes govorijo z velikim spoštovanjem. Bil je vzor mladini in odraslim. Kar nekaj njegovih vrlin je imel tudi Dominik, o katerem so mi pripovedovali njegovi prijatelji in sorodniki.

Janez Kalan

»Z Dominikom, vsi smo ga imenovali Domine, sva se več kot 25 let srečevala v prostorih društva Partizan v Škofji Loki. Takoj po vojni smo dobro leto skupaj trenirali v šolski telovadnici. Prvi trener in vodja članske vrste je bil učitelj telovadbe Kalan Franc, nato pa po vrsti Bizjak Domine, nemški vojni ujetnik (podpisal je, da želi ostati v Sloveniji), Zaletel Tine in drugi. Nastopali in tekmovali smo na širšem območju Škofje Loke in Gorenjske. Domine je bil specialist za tekmovanje na bradlji in parterju. Na teh dveh orodjih je vedno dobival najboljše ocene. Ko ni več tekmoval, se je posvetil vadbi pionirjev in mladincev; organizaciji društvenih nastopov, akademij in povork; zagotavljanju mladinskih treningov na prostem itd.

Zelo uspešen je bil pri sestavljanju skupinskih prostih vaj za akademije in druge javne telovadne nastope. Vse sestave je zapisal v poseben zvezek. Vadbo skupinskih vaj je začel na štetje. Pri delu je bil zahteven, zato je lahko k sodelovanju kmalu povabil pianista, s katerim se je dogovoril za ustrezno glasbo. Če so bile vaje lahke in preproste, je bila tudi glasba taka. Kar nekajkrat pa je za svoje sestave izbral klasično glasbo. Takrat sta mu pri izbiri pomagala pianista Tine Pirc in gospod Prinčič iz Ljubljane. Domine je dobro poznal telovadno terminologijo, zato je tudi zapletene sestave lahko zapisal in bral. Naj za zaključek dodam le še nekaj drobnih spominskih utrinkov, ki sem jih ohranil na najino dolgoletno sodelovanje.

Domine je bil ustanovni član Fizkulturnega telovadnega društva Škofja Loka, nato pa član prvega UO telovadnega društva Partizan Škofja Loka, 1953/54 pa izbran za načelnika društva. Bil je delaven, ustvarjalen in pošten. Njegove sprostitvene dejavnosti so bile: po zadnjem večernem treningu družabni pogovori in sprehodi po mestu; hoja in tek Škofja Loka – Gabrovo – Lubnik in odbojka; včasih tudi do polnoči.«

Majda Hude

»Domineta sem dobro poznala, čeprav sta našo vrsto (mladinke) vodila in trenirala Mima Balderman in Andrej Franko, občasno pa tudi drugi. Bil je redoljuben in dajal videz strogega in odločnega človeka. Včasih je zakričal, da smo vsi obstali. Prvi vtis ob srečanju z njim ni bil najboljši. Kasneje pa sem spoznala, da se za njegovo glasnostjo skriva dober človek.«

Hčerka Boža Bizjak, poročena Terpinc

»Oče je nas otroke imel rad, a tega ni nikoli povsem pokazal. Njegov dom je bil TVD Partizan. Ko je pripravljal akademijske sestave z uporabo različnih predmetov (palice, obroči, kolebnice,…), je prišel na idejo, da bi izdelal univerzalna orodja, ki bi jih potem telovadci lahko uporabljali na treningih in prireditvah. Prva taka inovacija so bili leseni okviri, ki sta jih izdelala s Francem Škrljem.«

Sin Martin Bizjak

»Ko je bil moj oče star dve leti, mu je umrl oče. Mati je ostala sama z dvema otrokoma. Živeli so v veliki revščini. Oče se je izučil za mizarja, nato ga je lesni trgovec Dolenc, starosta Sokolov v Škofji Loki, vzel v službo. Postala sta dobra prijatelja. Po vojni se je oče zaposlil v DO Jelovica, najprej kot mizar, nato kot analitik. Leta 1952 se je

vključil v TVD Partizan Škofja Loka. Od takrat naprej je bil več v društvu kot doma. Skrbi za družino kljub temu ni opustil. Nas otroke (3) je vzpodbujal k učenju, mene že od malega tudi v organizirano telovadno dejavnost. Pri vključevanju v šport pa nam je puščal proste roke. Zanimiv je dogodek, ko sem v osnovni šoli dobil dvojko pri telovadbi. To je očeta prizadelo. Odločil se je, da me bo naučil premet. Kar nekaj časa sva zavzeto vadila, ob neki priliki pa mi je vzpodbudno rekel: »Saj ni slabo.«

Oče je vsako leto pripravil kakšno novo akademijsko sestavo. Sam sem se učil igranja na klavir. Če je le bila priložnost, me je vključil v vadbo in nastope. Na ta način sva se dodatno družila in postala več kot le oče in sin. Oče je imel melodijo za novo vajo že v glavi. Včasih jo je zapel, največkrat pa samo zažvižgal. O očetovih talentih sem večkrat razmišljal. Rekel bi, da je kazal težnjo za umetniško ustvarjanje in izražanje. Žal pa mu nagnenja v to smer ni bilo dano razviti.«

Ivan Križnar

Izdajatelj: Zavod za šport Škofja Loka, 2015
Uredništvo: Ivan Križnar, Peter Pipp, Marjan Luževič
Fotografije: Peter Pipp, Marjan Luževič, osebni arhivi
Oblikovanje: Nives Lunder
Jezikovni pregled: Alenka Hafner
Naklada: 500 izvodov
Naslovna stran: arch. Tomaž Križnar